

Hærløven af 1867. Da vi havde lidt de uhyre Nøderlag fra en Nations Side, ſom havde den almindelige Vernepligt i den vidſte Udſtrækning, ſaldt det ganſke naturligt, at man tænkte ſig: Der er Redningsmidlet, der er Hjælpe midlet, vi maa uddanne alt vort Mandſkab ens. Dette Princip havde Miniſteren forladt, idet han havde optaget en Beſtemmeſe om, at kun en vis Del af det illoversblevne Udſkrivningsmandſkab ſkulde tildeles Fodfolkets Regiment — jeg tror, det var 450 Mand pr. Regiment, men jeg antager, at man kunde gaa noget dybere ned og ſige f. Ex 320 Mand pr. Regiment — medens Reſten ſkulde uddannes i to Maanedere og bruges ſom Erſtattingsmandſkab. Jeg tror, at derſom man havde grebet denne Tanke og udviklet den lidt nærmere, vilde man have kunnet gjenneføre en Hærløve, med hvilken vi kunde have været ganſke anderledes velſjente end med den, ſom vi nu kunne have faaet om at faae. Men der var ikke een Stemme i Udvalget, ſom hevede ſig for dette Forſlag. Det blev forkaſtet fra alle Sider, og der er alſaa foreløbig intet Haab om, at denne meget fornuftige Tanke kan komme til Gjennembrud i en nær Fremtid. Men, uagtet jeg nu hører til dem, der ønske, at man ſkulde gaa den Vej, at man ſkulde have en mindre, veluddannet og velindøvet Hær, og at man iøvrigt ſkulde overlade en hel Del dels til Frivillige, dels til diſſe kortvarige Døvelſer, ſaa mener jeg dog, at vi Alle h. v. e. Krav paa, at denne Sag tilendebringes ſaaledes, at de Forbedringer i det Beſtaaende, ſom ere abſolut nødvendige, ſinde Sted, og at vi fra dette Spørgsmaal om det levende Forſvar ſnareſt mulig komme over til at underſøge, hvor de beſteede Punkter, ſom et Land, der ſkal forſvare ſig, abſolut maa have, bør ligge. Vi have den Pligt at ſøge at værne vort Land, ſom har viſt, at det har den ſamme Egenſkab ſom et gammelt Træ, nemlig at jo mere man beſtærer det, deſto frodigere voger det atter frem. Dette er jo en Egenſkab, ſom dette vort Land navnlig har viſt efter den ſidſte Ulykke, ſom blev paaført os i 1864. Vi have Naad og Evne til at forſvare dette Land, og vi have ogſaa Villie dertil. Det har det hele Thing og det hele Folk. Saa meget deſto iøjnegligere er det, at man ikke kan ſamles i en fælles Tanke. Jeg veed, at det for Udenforſtaaende — ſkjøndt jeg ikke tror, det er Tilfældet — kan ſe ud, ſom om denne Sag, ſom er den, der mindſt af alle kan taale det, blev brugt ſomt en Styrkeprøve for Partiene. Det vilde ikke være heldigt, om denne Mening ſkulde danne ſig ude i Folket, ſaa meget mere ſom jeg, der kjender Forholdene, er fuldstændig overbevist om, at det ikke er Tilfældet. Det er ikke Partihensyn, der diktere diſſe forſjellige Situationer, men ſnarere, om man vil, en vis Ubehjælpſomhed ſaavel hos de levende Kræfter her i dette Thing ſom hos den høitærede Krigsminiſter.

Ordføreren (Thomſen): Jeg beder det høie Thing undſkyldte, at jeg gjør et Spring langt bort fra det Emne, ſom nu har været paa Tale, til det, ſom er Sagens og Forhandlingernes nærmeste Gjenſtand, nemlig det Endringsforſlag, ſom er opſtillet af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds. Jeg har havt Veilighed under den tidligere Diskuſſion til at fremsætte min Opfattelse af dette Forſlag. Derefter har den ærede Forſlagsſtiller havt Ordet. Hovedindholdet af det Svar, ſom jeg ſik paa mine Udtalelſer ligeoverfor den ærede Forſlagsſtiller, kan vel egentlig ſiges at være det, ſom findes i Tidenden Sp. 7280, at han ikke kunde ſe, at der enten i Forſlagets Realitet eller i de vedkommende Forhold var nogenſomhelſt Grund for os til at trække os tilbage fra hans Forſlag, og han maatte derfor formode, at der bag ved dette ſtat ganſke andre Grunde. Det er denne Uttring, ſom nøder mig til atter at gaa noget i Detailen om denne Gjenſtand for at viſe, at der i Virkeligheden er ſtore Realitetsgrunde for vor fra hans ſaa afvigende Opfattelse. Det ærede Medlem har udtalt om det Forſlag, ſom han har fremsat, at det i militær Henseende var fuldkommen forſvarligt. Han har dog indrømmet, at Bataillonernes Antal var noget ringere end nu, men har ſaa ment, at der paa enkelte andre Steder var en Forøgelse. Han har imidlertid ikke kunnet eller villet føre noget egentlig Beviſ imod mig, men har derimod gjort Noget, ſom i og for ſig kunde synes at være overbeviſende for det høie Thing, idet han har ſtøttet ſit Forſlag derved, at det endog var videregaaende end det Forſlag ſom i 1866 blev fremsat fra det danſke Krigsminiſterium, og at hans Forſlag ſtemmede med, hvad Forſvarskommiſſionen havde vedtaget. Jeg ſtal herom oplyſe: Det er ganſke rigtigt, at det Forſlag, ſom det ærede Medlem har fremsat, i nogle Punkter er videregaaende end det danſke Krigsminiſteriums Forſlag i 1866. Det er ogſaa ganſke rigtigt, at det ærede Medlemſ Forſlag paa flere Punkter falder ſammen med det, ſom blev indſtillet af Forſvarskommiſſionen i 1866. Men for at bedømme, om dette har nogen Vægt, om det kan betragtes ſom Noget, der kan anbefale os at ſlutte os dertil, maa man dog ſe lidt næriere paa Forholdene. Der blev i 1866 af den daværende Krigsminiſter udarbejdet et Forſlag, ſom hoilede paa den udtrykkelige Forudſætning, at Samkvæmmet mellem Landsdelene kunde opretholdes af Flaaden. Der var Mange, ſom tvivlede om, at en ſaadan Forudſætning var rigtig. Jeg er overbevist om, at Alle nu erkjende, at den ikke var det. At bevare Overlegenheden tilſøes i længere Tid, om end med ſtørre Beſøftninger, var den Tanke, ſom gik ved Siden af Hærløvsforſlaget. Men det vil erindres, at denne Tanke ikke er bleven optaget og ikke bleven gjenneført. Da Sagen gik til Forſvarskommiſſionen, fremsatte denne Forſlag